

23. neděle v mezidobí A

Kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich. (Mt 18,20)

První čtení

Ezechiel 33,7-9

Toto praví Hospodin: "Nuže, synu člověka, ustanovil jsem tě strážným pro Izraelův dům. Když uslyšíš z mých úst slovo, napomeň lid mým jménem. Když řeknu bezbožnému: Zemřeš! a ty mu nebudeš domlouvát, aby se odvrátil od svého chování, umře on, bezbožník, pro svou nepravost, ale jeho krev budu vymáhat z tvé ruky. Když se však budeš snažit odvrátit bezbožného od jeho chování, aby se změnil, ale on nezmění své chování, zemře pro svojí nepravost, ty však sám sebe zachráníš."

Druhé čtení

Římanům 13,8-10

(Bratři a sestry!) Nebud'te nikomu nic dlužní – jen vzájemnou lásku. Neboť kdo druhého miluje, splnil zákon. Vždyť přikázání 'nebudeš cizoložit, nebudeš zabíjet, nebudeš krást, nebudeš žádostivý', a je-li ještě nějaké jiné přikázání, všechna jsou shrnuta v tomto: 'Miluj svého bližního jako sám sebe.' Láska bližnímu neubližuje. Naplněním zákona je tedy láska.

Evangelium

Matouš 18,15-20

Ježíš řekl svým učedníkům: "Když tvůj bratr zhřeší proti tobě, jdi a pokárej ho mezi čtyřma očima. Dá-li si od tebe říci, svého bratra jsi získal. Nedá-li si však říci, přiber si ještě jednoho nebo dva, aby 'každá výpověď' byla potvrzena ústy dvou nebo tří svědků'. Když je však neposlechne, pověz to církvi. Jestliže však neposlechne ani církve, ať je pro tebe jako pohan nebo celník. Amen, pravím vám: Všecko, co svážete na zemi, bude svázáno na nebi, a všecko, co

rozvážete na zemi, bude rozvázáno na nebi. Opět vám říkám: Jestliže se shodnou na zemi dva z vás na jakékoli věci a budou o ni prosit, dostanou ji od mého nebeského Otce. Neboť kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich."

K zamyšlení

Prorok Ezechiel dostává ve druhém čtení důležitý úkol: úlohu strážce budít ostatní a varovat je, když hřeší. Z evangelia je zřejmé, že my všichni jsme byli pověřeni podobným úkolem. Tehdy i nyní je úkolem křesťanské společnosti usilovat o to, aby bylo společenstvím lásky, navzájem si bylo oporou, navzájem se ale také napomínalo a to vždy citlivým, opatrným a zodpovědným postojem vůči našim sestrám a bratrům. Křesťanská praxe usilující o upřímnost a pravdivost se snaží moudrou kombinací opatrnosti, trpělivosti, ale i láskyplným a jasným postojem zvládnout spory a zlo uprostřed společenství. Odsuzovat druhé v jejich důstojnosti, trestat zdánlivé i skutečné chyby, na to nemá právo žádné křesťanské společenství, má však odsoudit zlo a démonické síly, které se vždy mezi lidmi rozšiřují, velmi často subtilním způsobem. Neboť tam, kde se děje zlo a nespravedlnost, nesmíme mlčet jako společenství nebo jako i jednotlivci.

Ježíš nám doporučuje postupovat těmito kroky. Nejprve bychom si měli promluvit s postiženým mezi čtyřma očima. Tento rozhovor by měl být plný respektu a úcty k jednotlivci a mělo by se pamatovat na to, abychom ho neponížili a nevytáhali případné chybné jednání na veřejnost. Bohužel neustále zažíváme, že nám nezůstává nic jiného, než ještě jednou přednést mnohé věci v přítomnosti svědků. Může se stát, že k tomu budeme potřebovat určitou občanskou odvalu, protože za pojmenování nepříjemných věcí nebo situací nás naši bratři a sestry nebudou zasypávat růžemi, ale spíše nám budou házet klacky pod nohy. I když je tato zkušenost pro nás nepříjemná, nesmíme se tomu vyhnout nebo se nechat zastrašit napomínáním druhých – poukazovat na právo – kde panuje nespravedlnost, kde je život ohrožen nebo ničen. Vždy klást důraz na to, že nejde o obvinění nebo zničení nebo přesvědčování druhých v oblasti jejich soukromých názorů, ale o pokorné, přesto otevřené, přímé a odvážné ukázání na to, že směřování nenapomáhá Božímu svobodnému životu – stejně jako nenapomáhá tomu, který takto směřuje. Vlastní subjektivní cítění pro pravdu se má vždy odsunout do pozadí a to zejména ve snaze působit smířlivě, ve snaze zachránit názor toho druhého, jak to vyjadřuje sv. Ignác z Loyoly.

Ve snaze cvičit takovýto postoj a zlepšování se v něm nám může pomoci fakt, že my sami jsme nejen strážci, ale i napomínanými! Ten, kdo se považuje za strážce, potřebuje kromě silného, sebekritického postoje i opravu a zkoumání svých vlastních stanovisek a to pomocí druhých. Kdo může přesně stanovit, co je správné a co je špatné! Častěji jsme konfrontováni velmi složitými událostmi, situacemi, ve kterých to spásonosné i to zlé je velice úzce propojeno... A v neposlední řadě napomínání musí být doprovázeno modlitbou vycházející z osobního vztahu k Bohu!

Vycházející z podstaty milosrdenství znamená konat podle Ježíšova vzoru, který sice odsuzoval hříchy, ale ne hříšníka. A pokud by člen společenství i nadále setrval ve svém nesprávném postoji a tak se i sám vyčleňoval, zůstává zde stále možnost neustálé podpory v modlitbě.